

levnedsmiddelkontrollen i nogle kommuner. Det, som jeg forsøgte at sige med mit eksempel, var, at jeg synes, det er forkert, at forbrugerne og virksomhederne oplever en forskellig form for kontrol, alt efter hvor i landet man befinder sig, og i dette tilfælde var det altså Københavns Kommune, som valgte en anderledes praksis end de andre 31 levnedsmiddelkontroller. Det var bare det, jeg forsøgte at sige.

Jeg mener helt generelt om en offentliggørelsespolitik, at det er helt rigtigt at bruge offentliggørelse af kontrolresultater som et middel til at få banket de virksomheder på plads, som gentagne gange ikke efterlever påbud. I de konkrete eksempler fra Københavns Kommune var sagen, at der ikke var tale om, at man offentliggjorde navnene på de få restauranter, der gentagne gange ikke havde efterlevet påbud. Man offentliggjorde navnene på samtlige restauranter, også dem, der havde efterkommet påbudene, og man skulle læse meget grundigt efter og faktisk selv rekvirere rapporten for at finde ud af, hvad det var for en håndfuld restauranter, som det til sidst viste sig ikke havde hygiejnen i orden. Det er såmænd det, jeg mente var en vildledning i forhold til forbrugerne.

Jeg synes, det er meget betryggende, at man har gabestokken som model over for de få virksomheder, det være sig restauranter eller fødevarereproducerende virksomheder, der ikke har orden i tingene, men det er ikke rimeligt, at man hænger en restaurant eller en virksomhed ud, fordi der er en enkelt flise, der hænger galt, eller fordi der er en enkelt ting, der ligger galt ude i et køkken. Det er ganske urimeligt, og en sådan form for offentliggørelsespolitik vil Det Konservative Folkeparti på intet tidspunkt støtte.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu synes jeg, fru Lene Espersen bliver en lille smule uklar i besvarelsen. Først får vi at vide, at man sætter restaurationserne i gabestokken, og at det er noget forfærdelig noget, og at det skal vi undgå. Derfor skal man have dette ensrettede system, så man undgår det. Nu siger fru Lene Espersen så, at det skal være de samme regler over hele landet.

Kunne vi ikke få et klart svar på, om det, man ønsker fra Det Konservative Folkepartis side, er, at vi ikke længere skal have en sådan tæt, indgående, forbrugervenlig kontrol med forholdene på restaurationserne som den, vi så i

Københavns Kommune, fordi det generer nogle af de restauratører, der bakker op bag Det Konservative Folkeparti. Det er jo i sin essens, hvad det her går ud på. De har lobbyet hos fru Lene Espersen med betydelig succes, kan man se, og det fører så til denne centralistiske model. Indrøm dog bare, at sådan hænger det sammen. Politik er jo nogle gange mere enkel at forklare, hvis man går ned på det personlige plan og ser, hvem der lobbyer hos hvem.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Hvis jeg lige skal fortsætte lidt i det spor, må jeg sige, at det, som vi ser her i dag, er en sammensmeltning af den socialdemokratiske magtfuldkommenhed med De Konservatives ønske om at stoppe forbrugerinformationen. Det er de to ting, der er smeltet sammen i et fælles forslag om, at vi nu skal have centraliseret levnedsmiddelkontrollen og have styr på dem, der er ureglerlige og giver forbrugerne relevante oplysninger. Det er kernen i det.

Jeg vil i hvert fald gerne spørge fru Lene Espersen den anden vej rundt om det, fru Lene Espersen går efter, er det, som vi i EU-sprog kalder en forordning, og hvor man ikke må vippe med ørerne ud over det. Det er jo det, der er det afgørende, og det er det, man kan styre ved at tage udgangspunkt i den eksisterende levnedsmiddelkontrol og så gennem bekendtgørelser sikre, hvad der minimum skal informeres om. Så kan man også have mulighed for, at de lokale kommunale levnedsmiddel- og miljøkontroller kan gå videre med det, der er deres opgave, nemlig at sikre forbrugernes interesser og være deres kikkerter ind i madvarebutikkerne og se, hvad det er, vi får at æde hver dag.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Nu synes jeg nok, det er en lille smule groft at hænge samtlige landets restauratører ud for at være konservative, og sagen er jo også den, at det ikke er en offentliggørelsesstrategi, der skader restauranterhvervet som sådan. Det er tværtimod god erhvervs politik at give de restauratører, som lever op til lovgivningens krav og serverer mad under hygiejniske forhold, en konkurrencefordel. Det er i virkeligheden en sund erhvervs politik at styrke kvalitetsvirksomhederne og komme efter dem, der ikke lever op til kravene.